

Yazı- Çamlar arasında denize nazır DiyanetTatil Köyü

Ege Cansen: ? AKP, iktidara birlikte yürüdüğü, askeri ve sivil bürokratik vesayeti birlikte tasfiye ettiği yoldaşının ihanetine uğrayınca dört elle Diyanet'e sarıldı. Onu kendi “siyasi kuvvetleri” haline getirdi. Pek tabii onların da “eğitim merkezi” isimli tatil köylerine ihtiyacı vardı. Çünkü onlar da yurdun her köşesinde iktidar için “siyaset savaşı” veriyordu.

27 Eylül 2020 tarihli yazı burada: <https://www.sozcu.com.tr/2020/yazarlar/ege-cansen/camlar-arasinda-denize-nazir-diyanet-tatil-koyu-6056153/>

Birçok yazıya bir hatıra anlatarak başlıyorum. Niye? Çünkü her iyi veya kötü olayın geçmişte de cereyan ettiğine inanıyorum. Önce zihnimde geriye doğru bir tarama yapıyorum. Şekil benzerliğinden kalkarak “esasî aynı” olan vakaları buluyorum. Bunları zaman eksenine yerleştirip eğilimi tespit ediyorum. Ardından eğilimin yönünde veya ivmesinde bir değişimin olup olmadığına bakıp geleceği kestirmeye çalışıyorum. Görüyorum ki; olayın içinde insan varsa “güneşin altında yeni bir şey yok”.

MORAL EĞİTİM MERKEZİ

Yedek subaylığımı 1962-64 yılları arasında Tuzla Piyade Okulu'nda tercüman olarak yaptım. Okulun yarbay rütbesinde Amerikalı bir danışmanı vardı. Yarbay White ayda bir hafta Tuzla'ya gelir, eğitim müfredatı ve atış tatbikatları ile ilgili değerlendirme toplantılarına katılırdı. Pek tabii, ben de tercümanı olarak onun yanında bulunurdum. Bu sayede komuta kademesiyle yakınlık kurmuştum. Bir gün amirim Muhsin Albay'a, subayların eş ve çocukları ile tatil yaptıkları plajlı tesislere “askeri eğitim kampı veya eğitim merkezi” denmesinden rahatsız olduğumu söyledim. O da “Subaylar dağda bayırda vatan savunması için zor şartlar altında görev yapıyor. Aileleriyle birlikte özel bir sahil oteline gidecek kadar da maaş almıyorlar. Savunma Bakanlığı bütçesinde de ‘tatil köyü’ harcamaları diye bir fasıl yok, onun için ‘eğitim kampı’ deniyor sanıyorum. Zaten de bunlar ‘moral eğitim merkezi’

KAMU KURULUŞLARININ TATİL KÖYLERİ

Yıllar geçti. Bakanlıkların, kamu kurum ve kuruluşlarının hemen hepsinin “eğitim merkezi” tabelalı, birer hatta birden fazla tatil köyü oldu. Misafirhaneler kuruldu. Eskiden sadece kiralık ev bulmanın zor olduğu taşrada inşa edilen memur lojmanları her yere yayıldı. Milletvekilleri için villalar yapıldı. Her bakanlık için uyduruk yurt dışı görevler yaratıldı. İleri sürülen gerekçe şuydu: Devlet, yöneticilerine yeterli maaş veremiyor. Değerli elemanları elde tutamıyor. Bu açığı da ancak bu şekilde kapatıyor. AKP iktidara gelince önce “kamu personeline yan menfaat sağlama politikasını” değiştirecek gibi bir hava oluştu. Ama sonunda tam tersi oldu. Çünkü Türk siyasetinde sosyolog Mübeccel Kıray'ın “patronaj” dediği bir düzen vardı. İktidarı elinde tutanlar, kendilerini destekleyen kişi ve kurumlara maddi menfaat sağlayan himayeci “patron” olmaya mecburdu. Aksi takdirde kim, niçin onları destekleyecek idi? AKP, iktidara birlikte yürüdüğü, askeri ve sivil bürokratik vesayeti birlikte tasfiye ettiği yoldaşının ihanetine uğrayınca dört elle Diyanet'e sarıldı. Onu kendi “siyasi kuvvetleri” haline

getirdi. Pek tabii onların da “eğitim merkezi” isimli tatil köylerine ihtiyacı vardı. Çünkü onlar da yurdun her köşesinde iktidar için “siyaset savaşı” veriyordu.

Son söz: Marifet, mükafata tabidir.